د معجزې تیره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ ل

بسم الله الرحمن الرحيم

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته وواياست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیراحمد احمدي

۱ـ ورونیک دوهرژمون:

ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:

ـ هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه ! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید ؟

هونوریک د سارک د جزیرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په خبره کې یې د معصومیت ننبې له ورایه ښکاربدلې.

هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:

ـ میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزیرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسي خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو ، دوه مړي ونه موندل شي.

میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:

ـ د دې جزیرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو ننبه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:

« څلور صلیبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادابنت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزيره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سيورو هم وېره لري. هو رښتيا ، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزيرې ووتم؛ سودا مو اخيسته؛ مور، پلار او وره خور مې د جزيرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونيک ښکلې ميرمن وه؛ زيږې سترګې يې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورايه ښکارېدل.

ورونيک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت يې د بوهم په ښار کې له يوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونيک ته يې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا يې څه کول، خو د ورونيک د پلار (کنت هرژمون) د ټينګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی يې پيدا شو چې نوم يې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونيک پلار او د هغې خاوند په پيل کې يو بل ته ګران ول، خو وروسته يې تر مينځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله يې يو بل په سپکو ټکو ياد کړل.

ورونيک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ يوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مينځ توره پيشو تېره ده. دا وېره يې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه یې ډېر ژر په واقعیت واوښته؛ ورونیک یوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تېره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانی سره یې د ورونیک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر یې کېناست.
ورونیک چیغه کړه، خو خاوند یې د دوهمې چیغې وار ورنه کړ، دروند سوک یې د ښځې ژامې ته سیخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې یې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونیک ور وښوېده، په کمزوري غږ یې وویل:
_شکر چې ژوندی یې.
کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وینه لستوڼی تېر کړ، په ستړي غږ یې وویل:
_هو، سا راکې چلیږي.
ورونیک وویل
_دا جنایتکار چېرته لاړ؟
_بیا به یې ونه وینې.
ورونیک په حیرانی خپل پلار ته وکتل:
_ولې؟
د پلار تندي یې ګونځې پیدا کړې:
_لورې، هیله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مینځ یو وحشتناک راز دی؛ نه یې شم درته ویلی؛ بل څوک باید ورباندې پوه نه شي.

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
_هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
_روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم او سني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر ځلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي !
د کنټ هرژمون د تندې ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
_نور څه نه شې ویلۍ؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له ویرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
_له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په مونږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار ښښو ته ور ولېده:
ـاه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه ښښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، وو ایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.
کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
ـدا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښښنه بې ځایه وي.
ـپلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟
کنت هرژمون په خبره کې ور ولوېد:
ـهو، خو که له زندان وتښتي، بیا !
یوه شیبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په ښیلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:
ـورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترګې ور واړولې.
پلار یې وویل:
ـزما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واوړې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

ورونیک وپوښتل:
_او ته؟
_له فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
_د سارک جزیره؟
هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تېرو ډک دی. له لوړو ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېرې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یوازې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_خو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
_دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
_نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
_دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزيرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه ببرې چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنګله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې ګرځي. داسې لکه د يوه لوی ګنج په پيدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډۍ پر سر و ؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومېده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بايلود او د همدې پاکې مينې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و ؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمين دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموريت تر پايته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له و رونيک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزيره کې غله او قاتلين پيدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله يې ورونيک ته د يو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکي ميرمن هونورين وه چې ورونيک ته يې د جزېرې د وحشت کيسې کولې. هونورين ويل:

_ميرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې ليرې ياست، خو جزيره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې يو يا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه ليدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې بايد جزيره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه يې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چيغې وهلې، خو هېڅ دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نيمه شپه مو حيرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونيک وويل:

_نو په ځنګل کې غله دي؟

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.
ورونيک په خبره کې ورولوېده:
ـښه، نو هغه غړونه د څه وو؟
هونورين وويل:
ـد جزېرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل !
ـاو پلار مې پاتې شو؟
ـهو ، د خلکو په تېښته خوشاله و ، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.
ـاو فرانسوا څه کوي؟
ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و ، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.
ورونيک سړه ساه وا خيسته، ويې ويل:
ـبايد ډېر ژر جزېرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.
د هونورين سر وځړېد:
ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.
ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولي څېرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:
ـڅه وخت حرکت کوو؟
ـسبا سهار

ورونیک وویل:

ـهونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

ـارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.

ـنه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند ، ماما ن کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

ـښه، له دې سړي څه غواړې؟

ـپاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.

ـپه دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزېرې ته راغواړې؟

ـهو

ـاو که ستاسو خبره ونه مني، بیا ؟

ـارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

ـپه هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو ؛ که له یکشنې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.

ـسمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛ ویې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته ووایاست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه!
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نیوونکو شپې تېرولې، خو اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
_ څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

ــورشئ، په خپله یې وګورئ!
ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې یې لار وایسته؛ د دهلیز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناڅاپه یې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صلیبه ښکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:
« د دېرشو اجسادو جزیره ـ څلور صلیبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونیک لینګې ولړزېدل؛ لاس یې پر دېوال ولګاوه؛ هونورین تر مټ ونیوله او په زحمت یې له ګنې ګوڼې راوایسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:
ــورونیک، وګوره، څه درته وایم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسیږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونیک په وېرېدلي غږ وویل:
ــدېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راځړولي دي؟
هونورین وویل:
ــدا کنډواله، د سارک جزیرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لګېږي؛

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزېرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:
_زه دا څلور نفره پېژنم. دوی د سارک اوسېدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې د هر وخت په ځنګله کې وېډېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګڼو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
_بیا ؟
_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
_اوس څه تصمیم لرو ؟
_موږ د جزیرې خواته ورځو،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بیا به په بېړۍ کې پاتې یو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شېبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښبونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.
لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو ځوکې راوتلې وې.
دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.
د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلې ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزيرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وبرونکې چوپتيا پرته وه.
د هونورين په زورورو چيغه يې جتکه وخوړه:
ـاستفان.
وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.
هونورين وويل:
ـوړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
ـويده به وي!
هونورين سره سا واخيسته:

ـنه، هغوی خبر وو چې مورې راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې دربېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یواځیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورین وویل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیاري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ له ښه یې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:
ـسخته ده؛ له اند ښېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.
ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېروونکې چیغې راتلې؛ دې یواځې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ویروونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون مانۍ ولاړه وه، خو په مانۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.
دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ ماڼۍ ته نږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.
هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو.
ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر تټر ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و .
ورونیک ځنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.
وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:
ــ نو دا سړی څوک دی؟
په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !
ــ ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !
ورونیک له ځان سره وویل:
ــ د معجزې تیږه ! څه مانا ؟

ډز شو، کنتې هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سرېي مخ ور واړاوه؛ کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سرېي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر متې ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سرېي خندا ونیو:
ـزه دې وپېژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ـورسکي، ته!

۳_د مرګ غږ

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید ؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووایي، سر یې وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

_وو ایه ! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخندل:

_زموږ د دواړو زوی.

_غواړم هغه ووینم.

ورسکي په ملنډو وویل:

_بیړه مه کوه، وبه یې وینې.

ورسکي قوي سړی و ؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود ؛ ککرۍ یې وړو خړو ویښتو پوښلې وه. له څېرې څخه یې د بېرحمې نښې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جذابې سترګې درلودې.

ورسکي یوې ځوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې ځوکۍ ته یې اشاره وکړه؛ ویې ویل:
_کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
ورونیک غولي ته کتل.
ورسکي وخندل:
_خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته ولید؛ خوشاله نه شوې؟
ځواب یې وانه وربد.
ورسکي وویل:
_په جزیره کې دا وحشت ما راوستی؛ ځوک چې وژل شوي؛ امر یې ما ورکړی دی؛نو ته هم باید له ما اطاعت وکړې.
یودم پورته شو؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد؛ په غوسه یې وویل:
_زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
ورونیک هماغسې ځمکې ته کتل.
ورسکي وویل:
_زه یو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟
ورونیک پورته وکتل؛ چیغه یې کړه !
_نه، له تا مې تل کرکه درلوده.
ورسکي وخندل:
_دروغ وایې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.
ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ویې ویل:

ـ ته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيږې دي، خو ستا پلار مو ږ سره ښېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې ځورولم او ماته يې په ټيټه سترګه وکتل. د بېلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره ښېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې ثاره؛ تل ورپسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ بېرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ـ زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

وای. په زندان کې په ځینو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د میز له سره له اوبو ډک ګیلاس ور پورته کړ، ویې ویل:
_په زړه کې مې یو پټ راز دی، خو که مې ته مینه ومنې او ګډ ژوند راسره وکړې، درته وبه یې وایم.
ورونیک په بیړه ودرېده؛ په دقت یې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو یې وویل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حیرانه به شې، خو لومړی دا راته ووایه چې له ما سره مینه لرې که نه؟
ورونیک کرکې ته کتل؛ په ذهن کې یې یوا ځې د خپل زوی فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وویل:
_راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پیل کړو.
ورونیک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه یې وویل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونیسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته یې تفاوته یې.
ورونیک په بیړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وویل:
ته زما میرمن یې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غریو کې وویل:
_زه ستا کنیزه نه یم.
ورسکي وخندل:

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ايا دا وړاندېز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يو اخې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونيک غلې وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښيمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅارې، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛ که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تر اوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ما سره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند ېدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر وکړه؛ تر اوسه لا وخت لرې.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چېغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یوازینې زوی مرګ غواړې، خو ما ته نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو ، ویې ویل:
_خدایه ! څه اورم ! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو ؛ په پوست غږ یې وویل:
_هیله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره ! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وختله. ښه مې په زړه دې، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو ، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود ، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تا ته التماس کوم؛ ما وبښه ! ګډ ژوند به پیل کړو ؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویرېږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوخې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بېړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

ـ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.
ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.
ورسکي وخندل:
ـ ډېره بېرحمه يې!
مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:
ـ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.
وروسته يې يو دم وخندل:
ـ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې ورېږې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

وروسته يې يو دم وخندل:
ـولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
ـفرانسوا هم ستا زوی دی.
ـخو زه له دې جګړې شخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ بريالی دی؛ غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
ـښه نو ، تر اوسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
ـهو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
ـستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
ـوګوره، په ټوله جزيره مې څنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکي په بېړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
ـورسکي خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

ورونیک یوا ځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډاربده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یوا ځینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وبره تېربدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني !
د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سړه سا واخیسته؛ شونډې یې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا ، ته چېرته یې !
له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکاربدلې.د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو ؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړې؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:
_اه ! ګرانه فرانسوا ! مور دې وبخښه ! زه ملامته یم؛ که مې ته یوا ځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.
په دهلېز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و ، هغه ویل:

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږ يې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونيک هماغسي خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه!
ـخدايه! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يوائي سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چیغه کړه!
_وخت مه ضایع کوئ!
توري وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپینې توري لمر بریښولې.
ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چیغه کړه!
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.
فرانسوا توري ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.

د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټینګ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.

ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړی ټینګ و.

له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:

_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی!

ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.

ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.

دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:

_اوتو څه خبره ده؟

د اوتو ژبه بنده شوه:

_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.

ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:

_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې!

_نه صیب! ما په خپله ولید؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـڅه ډول سړی و؟
اوتو وویل:
ـپه ځنګله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې یې زموږ غږ
واورېد منډه یې واخیسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونیک له ځان سره وویل:
ـډاډه یم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وویل:
ـونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـنه صیب! شاید په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي یوه شېبه غلی و؛ وروسته یې وویل:
ـښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.
اوتو په وېره وویل:
ـشاید یو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وویل:
ـورسکي ډار نه پیژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا
ووایه چې کونورا چېرته دی؟
ـله پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه یې تعقیبول.
ورسکي وخندل:
ـکونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزیرې لویشت لویشت ځمکه ور مالومه
ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته یې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو یې وویل:

ــښه نو په پای کې یو ځوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږيې واورېد:
ــدا ښځه ځوک ده؟
ورسکي په بېړه مخ ور واړاوه:
ــپه تا پورې اړه نه لري!
ــخو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه!
ــاحمقه! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه!
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ــاوتو!
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ــرییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ــهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

اوتو غلی شو.
ورسکي وویل:
_ګاډی دې راوسته؟
_هو صیب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونیک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې یې پورته کړه او په ګاډي کې یې پرېیسته. کونورا هم راورسید او له اوتو سره یې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه یې وویل:
_دا څه دي؟
په تیاره کې یې د اوتو غږ واورېد:
_صیب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګیډې پښه لاندې کړه؛ سپی یو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنچ یې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډیو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډي تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ یوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم یادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماغلته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وویل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.
اوتو وويل:
ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.
ورسکي وخندل:
ـهيڅ هم نه شي کولای.
اوتو وويل:
ـخو که ډېر وي، بيا !
ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.
اوتو وويل:
ـيوه پوښتنه کولای شم؟
ورسکي وخندل:
ـاوس خو دې هم خوله نه ده ترلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوږ.
اوتو په وېره وويل:
ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟
ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

ـاوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزیره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.
ورسکي غلی شو؛ تش بوتل یې پر ځمکه واچاوه؛ ویې ویل:
ـځئ ، ناوخته دی.
ګاډۍ حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته یې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوښې ونې ته چې څانګې یې مخکې قطع شوې وې، وروخوت، په خندا کې یې وویل:
ـورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړوو.
یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ یې ونیو؛ ویې ویل:
ـهلکانو ! د شپیلکي غږ مو واورېد؟
کونورا له لاندې ور غږ کړل:
ـهو، شاید زموږ خپل کسان وي
اوتو وویل:
ـغوږ ونیسئ ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.
ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ یې وویل:
ـاوتو سم وایې، هلته د ونو په مینځ کې یو څه وخوځېدل.
ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو یې وویل:
په لوړ غږ مه غږېږئ !
ورسکي له ونې کښته شو؛ ویې ویل:
ـاوتو ! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

ورسکي پر ورونیک ور ټیټ شو؛ د هغې ساړه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو یې وویل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دواړو حرکت وکړ؛ یو ځای یې یو سپین جسم ولید؛ مخکې ورغلل، خو سپین جسم هم په حرکت کې و؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخیسته، خو د سپین جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وویل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پریوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد؛ ویې ویل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپین جسم ته توپانچه ونیوله. چیغه یې کړه!
_حرکت ونه کړې!
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له میل څخه دوو وتلیو ګولیو د ځنګله چوپتیا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس! کار یې خلاص شو.
خو سپین جسم ونه لوید. ورسکي ور نږدې شو؛ په ونه پورې یوازې سپین کمیس را ځوړند و.
ورسکي وویل!
_دا احمق څه شو!
کونورا وویل:

ـ هرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـ هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛ ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوڅې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـ ورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تڼو لاس کېښود:
خير، زړه يې دربيږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په خپلو سترګو ووينې. راځئ ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوڅه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـ ملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پړي دواړه څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

ځواب يې وانه ورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانه ورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوږونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_مونږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زمونږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_مونږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! مونږ د معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

ورسکي وویل:
ـدا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوازې څو ساعتونه.
اوتو وویل:
ـله کومه دومره ډاډه یې؟
ـاې احمقه! رییس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځایه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانیستل شي.
اوتو وویل:
ـهماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک یې په اړه راته ویلي!
ـزړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.
ورسکي غلی شو؛ پورته یې وکتل؛ لا یې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ویې ویل:
ـماکونوک د دې جزېرې یو پخوانی کب نیونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نیکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزیره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته یې د ګنج ځینو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسیږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځیني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککرۍ ور سوری کړه. زه یوازینی کس یم چې ګنج ته د رسیدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر یو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شي.
اوتو وویل:

ـ دوکه خو به نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـ نو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جېبه ډکه کخوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـ دا واقعيت نه لري
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کخوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دي شمېرلي !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابيږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دي پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالي وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیږې د پیدا کېدو لومړۍ نښه ده.
ورسکي لاسي بتۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ور کښېنته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که څوک دې غارونو ته ورکښېنته شي، اور اخلي.
ورسکي وويل:
_بښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پريورې ته لاړ شه؛ وږي يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښېنته شوې وې. دري سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.
ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
ـپه زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، ګنج هم همدلته دی.
ورسکي څو ګامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هيڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه، يوې دروازې ته يې پام وروواوښت؛ له دروازې يې د غنمو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپينه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځير شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.
ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای ورې تيږې راټولې وې؛ د تيږو تر څنګ فلزي لکڼه ښکارېدله؛ لکڼه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.
ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکڼې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.
ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چيغې يې ګوتې خلاصې پرېښودلې.
ـمه!
د ورسکي رنګ والوت:
ـولې؟
ـماکونوک راته ويلي و چې که څوک دې لکڼې ته لاس ور وړي نو سوځي.

ورسکي وخندل، لکڼه يې له ځمکې را وايسته. لکڼه له زړو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکڼې ته وکتل؛ قيمتي غمیو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تیږه نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکڼې سر تاويږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تیږه وه. ورسکي ډبره را وایسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تیږه ده.
کونورا په بیړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
یو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټیټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بیړه وويل:
_دا غږ د ځنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرینو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

ـهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو ؛ بوډا خیرن ښکارېده ؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ـمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ـزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
اوتو وویل:
ـچټیات مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو ؛ د بوډا لاس یې ونیو ؛ د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ـزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
_د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
_ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
_له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
_اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پېژني.
ورسکي په بيړه وويل:
_ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

ـپه دې پوښتنه دې خواشينی شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ور ولوېد:
ـخو ما تر اوسه نه يې ليدلی !
ـسمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـنوم دې څه دی؟
ـزوږ ډرويد.
ورسکي وويل:

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.
بوډا په زحمت له وښو پورته شو ؛ کېناست، ویې ویل:
ـزه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نخا مې هم زده ده.
بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.
ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.
دې نخا ته پخوانیو رومیانو د مار نخا ویله؛ نخاګر به په نخا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.
یوډا په نخا کې وویل:
ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نخا یې خوند اخیست.
بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:
ـدا د دبرشو مړیو د جزېرې نخا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نخا.
یو ناڅاپه یې وخندل؛د ورسکي تر مخ ودرېد ؛ ویې ویل:
ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.
ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه در وسپارم.
ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

ـته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـتا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟
بوډا غلی شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:
ـورسکي، زه د تبرې شپې سړی يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د يوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا يو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خندل:
ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:
ـنه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
ـولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو يوه بله خبره واوره! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهۍ سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

په دې محافظینو کې یو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزېرې ته راغلي یاست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې ځنګه ووازه، ان د ورونیک د صلیب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولیده.

ورسکي وخندل:

_ښه نو، چې دومره مهربانه یې او له دې ټولو پېښو سره بیا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووایه چې د معجزې تیږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تیږه د بوډا سترګو ته ونیوله چې د لکنې له مینځه یې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

_نه، دا تیږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مینځ یې مات دی.

ورسکي حیران و، خو ضرورت یې درلود چې د بوډا خبرې واورې.

بوډا وویل:

_د معجزې د تیږې ځای یوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چیغه کړه!

_زه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

_بله لاره نه لرې. خو زه به یو بل راز هم درته ووایم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر یم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ایښی و. ستا کورنی نوم یادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛ ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه، هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګونډې ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډرويد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډرويد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

یو دم یې وخندل:

_خو د معجزې تیره په درېیمه کوټه کې ده.

ورسکي وويل:

_په موږ ملنډې وهې !

_نه، دا تیره په زیرزمیني کې موندلی شي. د دی تیرې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په خیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیره یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.

_څنګه؟

_د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیرې ساتونکې وه.

د ورسکي زړه ولړزېد:

_والدا اوس چېرته ده؟

_دلته ، د همدې تیرې لاندې ویده ده.

د ورسکي سترګې رډې راوختې:

_چټیات مه وایه !

بوډا وويل:

_زما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووايي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیره ورکړي.

ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځینې خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.

ډروید وويل:

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبايلې؛ دا ستا په خير يوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بيا يې هم زړه غټ ونيو.
ډروید وويل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته يوه ګرانبيه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتيا نه وايم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تيږه تاته درسپاري؟
ورسکي چيغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټياټو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تيږه وښوروله؛ لندې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چيغه پورته راوخته:
ـرښتيا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو يو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په يوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ يوې خواته يوه ښځه پرته وه؛ حرکت يې نه درلود؛ پر ګوته يې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته يې د ډروید غږ واورېد:

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.
ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.
ډروید وویل:
ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه ! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.
ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.
ډروید چیغه کړه !
ـ څه دې ولېدل؟
ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو رډو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخندل:
ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.
ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:
ـ ورونیک.
بوډا وویل:
ـ احمقه ! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده، نیغ ولاړ و او په خیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګانه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتهونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو میلونه ورته نیولي وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځې تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلې دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور ویې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو ؛ له خپلو ملګرو سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تيرې دې هېره شوه.

۷ـ پياوړی حريف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښنو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځايه راووت. په لاره کې يې ځو ځله اوتو او کونورا ته وويل:

ـ ورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صليب راوځړوله.

دوی په بيړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ويې ويل:

ـ زړه مې چوي؛ بايد ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـ نو څه کوې؟

ببرته ورګرځو.

کونورا وویل:

_نه، هغه وسله لري.

ورسکي وویل:

_احمقه، تر اوسه نو هلته نه دي ماتله.

درې سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.

اوتو وویل:

_وګورئ! هغه رڼاوې نشته.

لاندې کښته شول، ورسکي اورلګیت ولګاوه، پر ډبرېنو زینو ژېړه رڼا پرېووته؛ یو دم د تیرېږ د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیرېږ په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیرېږ ته اوږه ورکړه، خو تیره درنه وه.

د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه یې وویل:

_په دام کې یې وا چولو.

اوتو وویل:

_له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وویل:

_احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سر وځړېد:

_هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه ور واخیسته، مرمۍ یې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

ـله دې ځایه باید د وتلو لاره پیدا کړو، که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچیچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وویل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وویل:
ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تیږه چا کېښوده؟
ـډاډه یم، نور و ملګرو به یې دا کار کړی وي.
کونورا له جیبه یوه تېره چاړه را وایسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر وپوښتي، په تیاره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي یو ځای نوک ونیو، ویې ویل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو؛ مخکې لاړل؛ په یوه کوټه کې تیاره وه؛ دومره ښکاریدل چې یو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چیغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی یې بریښي؛ ډاډه یم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وویل:

_احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پړمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
_کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وایسته، ویې ویل:
_ډروید تر موږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
_راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو ؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
_دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی و او د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
_اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو ورو غږ واورېد:
_زه دې وپېژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

ـورسکي، ته هغه څوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

ـنوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

ـزه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلې یم؛ تا پېژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې د بر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنی میرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر لیرې کړ، ویې ویل:

ـباور نه کوې؟

ـورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

ـتاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګير کړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـهيڅ، يوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
ـراځه ! د معجزې تيږه به په ګډه پيدا کړو ، نيمايي شتمني يې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخندل:
ـخو لومړی بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـفرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
ـفرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـزه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شيپلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـدی زما نږدې ملګری پاتريس بلوال دی.
غلی شو ، پاتريس بلوال ته يې مخ ور واړاوه:
ـښاغليه ! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.
ارسن لوپن وويل:
ـنور پوځيان په ببرۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ ، هلته يې وساتئ.
اوتو او او ورسکي تر متهو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر څو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونيک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړې پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد ، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـدې ونې ته وګوره ! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونيک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره ! هغه ښوک چې پر سړک را روان دی، پيژنې؟ دا

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه ! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې ! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمخه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې !.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیره !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

ـکه يې پيدا هم کړی، نو يوازې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهيسې نه اوبه څښلي او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط و نه منې؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:
ـنه، ماته يې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د يوه سر تېرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وويل:
ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړې د ورسکي پر مټو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسليمدونکی نه دی؛ سترګې يې اسمان ته ور واړولې، شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:
ـای قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تبې او لوږه به يې ووژني. وو ايه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

پاتریس بلوان وویل:
ـ ورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ـ نه، د پرې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـ که د فرانسوا ځای راوښیې په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـ هغه باید مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالۍ وویل:
ـ دا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـ دا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ د فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

۹ـ د بوهم د پاچا تيره
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره يې وخندل:
ـ فکر مې کاوه چې تر ما هوښيار يې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر يوه ړنګه ونه کېناست، ويې ويل:
ـ يوه کيسه به درته ووايم. د مسيح له ميلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ر يو ښار و ؛ دې ښار ته يې بوهم يا بوهيما ويل.
د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچينی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سيند پر دواړو غاړو يوه لويه قبيله اوسېده. يوه ورځ په دې قبيله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارينه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسايلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازديګر د قبيلې مشران د الب د سيند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره يې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبيلې مشران او د پاچا استازې په يوه لويه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبيلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبيلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډيو هېوادونو يرغل ورووړي.
هغه وخت په اروپا کې ورو ورو حکومتونو واک درلود ؛ هر يوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به يې پراخاوه. دا قبيله وړې وه ؛ د ژوند له پاره يې بايد يو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنيمت په لاس ورته، ځکه يې دا وړانديز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبيله (واړه، زاړه،

ښځې او نارینه) تلل ؛ له همدې سببه به یې د قیمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسایل ورسره وړل. د دې قبیلې په جواهراتو کې یوه مثلث شکله تیږه وه چې دې قبیلې ته یې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبیلې ټول او سیدونکي په جنګي بېړیو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نیمایي ته ورسېده، یوه مشر یوه پرده لیرې کړه او یوه ځلېدونکې تیږه ښکاره شوه. دا تیږه دوه متره پلنه او دوه نیم متره اوږده وه ؛ د تیږې پر لېدو ټولو تیږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوځ مشر یوه لکړه ور واخیسته او ویې ویل چې دا لکړه او تیږه د یوبل له پاره مهم دي او یو بل ته قدرت ور ښښي. دا دتیږه مونږ ته په جګړو کې پیاوړتیا راکوي.
دې تیږې جادویي قدرت درلود او د هغه وخت فیوډالانو هڅه کوله چې دا تیږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبیلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سیمې یې ونیولې او یوه ورځ د اسکاندینیا یوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تیږه په یوه مطمین ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ایرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نیکه ځای ونیو.
یوه ورځ یوه ګاونډي پاچا له دوی سره یو تړون لاسلیک کړ، د دې تړون له مخې باید دواړو حکومتونو پر دریېم حکومت یو ځای جنګ پیل کړی

وای؛ دوی دا تیره یوې جزېرې ته یووړه ؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
_دا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېرې ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا داښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.
ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل.
ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:
_فکر کوم چې تړلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.
ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.
ارسن لوپن وویل:
_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟
د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.
ارسن لوپن وویل:
_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته وروا ړاوه.
پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزیره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزیرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزیرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پرصلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولېده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هرڅه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
_خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

ـ د سارک په جزېره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را ځړول شوي ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غرېونه، د معجزې تیږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېږۍ وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزېره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه!
ـ ته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ خو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شوني نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزېره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزېرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته يې ځارلې او د غچ اخيستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزېرې ته راغلم، ډرويد مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه يو هدف لرو.

ما د ډرويد په مرسته ستا د لومړنی ښځې الفريډ جسد ومونده؛ ډرويد راته وويل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل يې چې خپل زوی ووينې؛ خو ستا ملګرو په تياره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ويشتل مو. موږ د الفريډ جسد را واخيست او کله چې ته او کونورا په سپين کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونيک پر ځای پرې ابستله.

په بيړه سمڅو ته ورغلو؛ ډرويډ پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ايست؛ نوره کيسه مالومه ده.

د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ويې ويل:

_په زوره ووايه، فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي په زحمت وويل:

_يو شرط لرم.

_څه؟

_ما خوشې کړئ.

ارسن لوپن وويل:

_ژمنه کوم.

ورسکي په زحمت وويل:

_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

ارسن لوپن وویل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ !
یوه شېبه غلی و ؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه ! هو رښتیا ، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل څخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لرې چې دا جزیره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بیړه د هغه تر لاسونو پښو تړلې پړې خلاص کړې؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې ببرۍ حرکت کاوه؛ د ببرۍ په مینځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې خېره کې د سترېیا نښې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ــ مورې ! دې سړي موږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر خنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

١١ــ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له ببرۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهی ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ــ د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ــ وبښئ ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وویل:
ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.
ارسن لوپن وویل:
ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې ورېږ ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.
پاتریس بلوال وویل:
ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.
ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکي ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:
ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.
دواړو دوربینو نه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:
ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یوا ځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.
ارسن لوپن وخندل:
ـ او که برعکس او تو هغه وژلی وي، بیا؟
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـ دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جیبه کتابچه را وایسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په یادابنتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.

استفان په حیرانۍ وویل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوازې ځان تر سره کړل؟

د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وویل:

ـاوتو مې له پخوا پیژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزیره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جیبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وایي، ځکه یې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خیانت یې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پیسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو یې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وایستلې.

استفان وویل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني!

_اوتو د خپل رييس په وړاندې کینه درلوده؛ دی د ارشینان له خویندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له یو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تیږې کیسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتیاج نه درلود.

۱۲ـ موسیو والانګلای:
ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...
ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له ګڼو ونو راتلل؛ د ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.
فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:
ـ ډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟
ورونیک ور غږ کړل:
ـ زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خندا وویل:
ـ نه میرمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکې د هغه پلار دی؟
ورونیک وویل:
ـ نه.
ـ ښه نو، ورته وو ایه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکې نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وراندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـ خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې ورې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـ ګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـ هغه ګوتمې مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ په هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لکنه کې مې موندلې وې.
ـ خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وويل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وويل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تيږه يوه معما ده؛ خلک په پېړيو پېړيو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخيست؛ په جزيره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چينې اوبه او ګلان شفا ښښونکي دي؛ پوه شوم چې تيږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چينې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تيږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تيږې خپل خاصيت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ښښونکې تيږې شته، دا تيږې مختلف اکسيدونه او فلزات لري چې ځينې يې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تيږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تيږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانيم، توريم او داسې نور.

په پخوانيو زمانو کې همداسې يوه تيږه وموندل شوه، رڼا به يې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کيوري په نوم يوې ميرمنې په راډيوم کې دا خاصيت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغيو مخه ونيول

شوه. د معجزې تیږه هم په حقیقت کې راډیوم ده، خو لوی او ډېر قیمتي راډیوم. بله بېلګه به یې په دنیا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مینه یې میلمنو ته ښه راغلاست ووایه؛ کېناست او ویې ویل:
ــوروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تیږې په اړه وې؛ زه هم یوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تیږې تر څنګ نورې ورې تیږې هم پیدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس یې وسوځاوه.
ارسن لوپن وویل:
ــد هانري بکرل په نوم یوه فیزیک پوه یو وخت د رادیوم پوډر په خپل جیب کې اچولي وو؛ وروسته یې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د رادیوم ورې تیږې په لاس کې نیولې او لاس یې ور سوځولی دی. له همدې امله وایي چې دا تیږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وویل:
ــښه نو، اوس مو چې د معجزې تیږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تیږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونیک ته وکتل:
ــمیرمن ورونیک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:
ــنه پوهېږم؛ زه له دې تیږې سره مینه نه لرم؛ د سارک د جزېرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ــخو د سارک په جزېره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته يې استفان ته وکتل، ويې ويل:
ـتاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بيړه وويل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وويل:
ـپوليسو ستا د پلار په کوټه کې يوه وصيت نامه موندلې ده؛ ليکلي يې وو چې لمسی يې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هيله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونيک په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته يې وويل:
ـسمه ده، منم يې.
ارسن لوپن وويل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تيږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تيږه داسې يو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هيله مې دا ده چې له دې ګران بيې تيږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتريس بلوال وويل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ ولې؟
ارسن لوپن غلی و ؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:
ـ راځه !
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ور لیږلې وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
ـ هو ، پرون یې د تیږې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیږې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.
ارسن لوپن وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن ووېل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ووېل:
ـد سارک جزیره دځو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې هماڵته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر وویل:

_فکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیرې د ساتلو مسول یې.

_مننه، زه دې کارته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخندل:

_ښه، بل شرط !

_دوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانګلای وویل:

_دا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن جیب ته لاس کړ؛ یو پاکټ یې را وایست؛ رییس جمهور ته یې ونیو:

_په دې لیک کې د معجزې د تیرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.

دا یې وویل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه یې وویل:

_تګ دې له رییس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟

ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:

_په دې کیسو پسې مه ګرځه !

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.
ارسن لوپن وویل:
ـ وبه یې ږم؛ هغوی به مې بندي کړي.
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـ نه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دې.
ارسن لوپن وخندل:
ـ په دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهکار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.
ـ نه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.
ـ په یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

۱۳_د سیوري نښه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و ؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سره سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:

_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟

پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟

پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:

_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.

ورونیک وویل:

_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ویره یې پر ځای ده. تېر کال یې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سیکې یې له غلو بچ کړې؛ دولت ته یې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـ د زرو زخېرې کتاب.)

څو کاله مخکې د المان د دولت مهم سیاسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په یوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته یې تسلیم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مینځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سیند ته غورزولی او ځانوژنه یې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وویل:

ـ خو نه و مړ.

ـ خیر، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې یې له دښمنانو سره شدیده مبارزه وکړه؛ د یوه امریکایي فیوډال په میلیونونو شتمنې یې له هغوی څخه وژغورله، خو بیا هم پولیسو شک وربانديې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې یې د سویس په کانال کې یو سړی وموند؛ مهم اسناد یې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو، خو بیا هم پولیسو خپل نه کړ.

ورونیک وخندل او ویې ویل:

ـ ارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښیار او زړور انسان دی.

پاتریس بلوال د میز له سره د چایو پیاله ور پورته کړه:

ـارسن لوپن له پخوا راهیسې پیژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.
فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.
پاتریس بلوال ووېل:
ـارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې د ېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.
په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن د ېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستني لري. ورياده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلې تاریخ ته یې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامي شوې وه.
وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.
لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پوړ په اسانی سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې ووېل:
ـوګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل **۱۵**
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لویز درمونت نومېږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاریخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی یم.
ارسن لوپن وویل:
ـپوهېږې چې دا میرمن چېرته ځي؟
نه، دا میرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند یې حیرانوونکی دی؛ له هیچا سره اړېکې نه لري. وګوره ! له دروازې یوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره یې غمجنه ده؛ غواړې چې چېرته لاړه شي.
ارسن لوپن خپله خولۍ ورو اخیسته ویې ویل:
ـراځه !
دواړه له کوټې ووتو؛ پر زینو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ میرمن نانوایي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ یې واخیستې او په لاسي بکس کې یې واچولې. وروسته یې حرکت وکړ؛ د مونت سیمې ته ورسېدل؛ په یوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته یې زاړه کورونه وو؛ د سن د سیند اوبه له یوې غونډۍ څخه را تویېدلې.
د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور یوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کیلي را وایسته؛ ور یې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.
په دې وخت کې مو د یو چا د پښنو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ یو بوډا او یوه میرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛ تېر شول. بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوټې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړکۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړيکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د راينورډ د کوټې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټې بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد ؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيره ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

احتیاط لیري کړي، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ځا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد ؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلې خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو ؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.

دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.

ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد ؛څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کېنته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوټه کې د خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډي په کور کې راځړېدله.

ويې ويل:

_همدا ځمکه ياودې؟

_هو

_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بيړه وويل:

_څه؟

_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.

ارسن لوپن وويل:

_نو څه ته ماتله يې !

ـدرته وايم يې ! د انقلاب په پيل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د ميرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، ميرمن او لور يې چې پولين نومېده په ژنيو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمينو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنيو پر ځای يوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سيمه کې دا کور هم د دورمونت ملکيت و او له خپل يوه وفادار نوکر پرته يې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه يې درلوده چې څوک يې ونه ويني؛ خو يو ماسپښين يې زوړ خدمتګار په بيړه کوټې ته راغی او ويې ويل چې د کوڅې په سر کې يې څو پوليس ليدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وويل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتګار خبره رښتيا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وويل چې يواځې پنځه دقيقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بيړه باغ ته ووت.

درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان يې دولتي مامورينو ته تسليم کړ.

هغه وخت يې زوی يواځې اوولس کاله درلودل، خو پوليسو هغه هم له ځان سره بوت.

ارسن لوپن وپوښتل:

ـکوم وخت و؟
ـد انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځومبلې جنترۍ ته وکتل:
ـپه همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـبیا؟
ـهېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انګلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند ، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وویل:
ـخو د پارسي د سیمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
ـدا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمټې دېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه ګټله.

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړي چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یوائې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه یې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

ـ څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

ـ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

ـ بیا ؟

ـ شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به ځا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوره. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
ـ د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
ـ د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم ځا ته ور کښېنته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پیښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرخه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:
_ښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟
والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:
_زه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.
ارسن لوپن دېوال ته وکتل:
_نو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟
نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.
ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښنوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.
والاندریه وویل:
_یوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریمې نه یم خبر.
ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:
_په دریېو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

والاندریه وویل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ لیکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونیول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
یو دم غلی شو، والاندریه ته یې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پیدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخیست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسیو توربون په نوم یوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته یې د دورمونت د کورنۍ د غړیو په خوښه فالبینان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پیدا کوي، خو بریالي نه شول. بیا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سیمه کې کېندنې وکړې، دولت ته باید ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وویل:
ـڅو مره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که یې ګنج وموند، په دریو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته دېرو کسانو د ګنج له پیدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جیب ته لاس کړ، ویې ویل:

ـ مهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـ يو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـ ته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـ خير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـ هيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيداکولو بېځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـ نه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـ د ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

ـنه، یوا ځې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۶۵ ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه، ته به یې را په یادوې.
میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ دخپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه ! په هر صورت، د اپریل پنځلسمه ورو ورو را نږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوني د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
ـښه نو، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
ـنه
والاندریه ټوخي واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
ـد درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ ښېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له څېرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مونږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډي وویل:
ـکه هغه رانه غی، بیا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
ـوالاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مونږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې وویشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په څېرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یو اځې برېتونه مې خرېیلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جیبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

ماشوم حيراني سترګې ورته نيولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ يو دم يې چيغه کړه !
ـ هله نو، ژر؛ وړې يم، له تندې مې ستونى وچ دى. يوائې پنځلس دقيقې وخت لرم.
هلک منډه واخيسته؛ زاړه ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونيوله؛ ارسن لوپن د پوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ يې غاښونه ټينګ کړل؛ په ډکه خوله يې وويل:
ـ ښمنه غواړم؛ په لاره کې ريل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړوم چې له زخميانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسايکل کرايه کړ؛ تر دې ځايه مې ځان راورساوه. ښاغليه والاندريه ! هېله کوم دا موټرسايکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم يې د موټرسايکل پر ټانکۍ ليکلى دى...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرينو يې د ناوخته راتګ له امله ښمنه غوښته. وروسته يې يودم وويل:
ـ اه ! موټر راغى.
ساعت ته يې وکتل:
ـ وخت تېر دى.
ټولو په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو ؛ څا ته نږدې لويه تيږه وه؛ تيږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيږې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جېبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيږې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وانښه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيږې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو يوه هم څه نه ويل؛ په ځير ځير يې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خيرن سړی بې صبره شو ؛ له خوشالۍ ډکه ناره يې تر خولې راووته !
ـاه خدايه ! شکر.
دوې ډنګرې خويندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د ورو ـ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په يوه قهوه خانه کې وموند.
لومړی پوښتنه مې دا وه:
ـتا په خزانه کې يوه برخه حق درلود.
ويې خندل:
ـد درمونت بېوزلو وارثينو ترما ډېره اړتيا ورته درلوده.
ـخو څنګه دې دا خزانه پيدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پيالې ته لاس وروغځاوه:
ـاسانه وه، بس لږ فکر يې غوښت. درمونت په درېيو تابلوګانو يو تاريخ ليکلی و؛ زوی يې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله وربانديې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې يو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ويې ويل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر يادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزاني د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار یې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه یو زوړ خدمتګار راته وویل چې شارل به د ژوند په وروستیو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر څا راګرځېده. فکر مې وکړ د تابلوګانو تاریخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز څا ته نږدې په همدې ډبرینه مجسمه کې دی.
ومې ویل:
ـنو څنګه پوه شوې چې د غشي سیوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې یې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ویې ویل:
ـد تابلوګانو په تاریخ کې ۲ لیکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخیسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپریل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې یې خزانه پرته ده.
ـخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره یې د الماسو په اتلسو قیمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو یې ډېر ځای نه نیو. کله چې دولتي مامورین د هغه د نیولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بیړه د باندې ووت او الماس یې د همدې مجسمې په یوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک یوې خواته روان ول؛ ټول باغ یې پسې وغوښت.
زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتیجه مې واخیسته، ځکه د

سرو زرو د کڅوړو پټېدو وخت غوښت؛ څمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشې سیورې په
نښه کړ؛ دا سیورې همدې درز ته سیخ و.
ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:
_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟
په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.
ویې ویل:
_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو اوازه ګډه وه؛ هر ځای یې
نیو؛دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به
د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې !
د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:
_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلې دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماتله شوی.
ورونیک وویل:
_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

دم ګرځي خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.
پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:
ـتمه لرم چې د ارسن لوپن وراندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی.
ورونيک وويل:
ـله استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.
پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه.

سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بېړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډار نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـمیرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې ویپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د ریل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـدا سړی پېژنې؟

ـنه

ـارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د یوه جرم په تور ونیول شو ؛ یوه اوونۍ مخکې یې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قید ورباندې ختلی دی.
د ښځې په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظیفه لري؛ ویل یې چې ارسن لوپن وتښتېد.
ـکه داسې وي، ریل له پولیسو ډک دی، ولې یې نه نیسي؟
ـد دې سړي وارخطا راتګ له پولیسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.
ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ویې ویل:
ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتیا وي، په همدې کوپه که به یې ونیسي.
غلی شو ؛ نوي راغلي سړي ته یې کتل؛ نیمایي څېره یې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته یې وویل:
ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب یې وانهورېد.
یو ماشوم راغی؛ په لاس کې یې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پیسې ورکړې؛ یو اخبار یې ترې واخیست او مهم عنوانونه یې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و لیکل شوي.
تېره شپه یې تبه وه؛ سترګې یې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چېرکټې ته وخوت.
ښځې په وېره وویل:

ـتاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
ـخو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانوونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله ! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وايي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

ـاه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.
سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د ګاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.
ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بیړه یې له خپلو لاسونو بنګړي را وایستل او د سړي پښو ته یې ور وغورځول.
سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنګړی جېب ته کړ.
ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.
سړي سګرېټ ولګاوه؛ یو یو غمۍ یې سترګو ته ونیو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د یاداښت کتابچه په ګوتو ورغلل.
ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونیو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپیژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید.
ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پیژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له یوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکیل یو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه یې دربېده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تیښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر یوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، یا ناوخته، بس! د پولیسو له پاره تیاره ګوله وه، هغه یې لاس تړلی نیولی شوای.

ارسن لوپن یوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې یې وهلې او پولیس یې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو.

له ځان سره یې وویل:

_کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه یې له ښکلو منظرو خوند اخیست.

وروسته یې د ارسن لوپن د یادانبت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته یې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې یې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به یې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چیغې راتلې:

_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تیاری ونیسي.

غل یو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چیغه کړه او دا ځل په رښتیا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بیړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.

رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:

ـ احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.

تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.

ریل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یوووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.

ښځې په بیړه وویل:

ـ د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

ـ نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

_خو وېرېدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
_اوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
_پوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
_امکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
_مېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېږ، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ننبه يې تور بلاپوښ دی چې په لستوڼو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه. وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جتکه وخوړه:
_پوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما پېژني؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ريل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.
څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـهو، په خپله و.
ـاوس چېرته دی.
ـد سن سیند ته نږدې یې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:
ـتور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـد ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او پښې یې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:
ـښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بېړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که غواړی نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ربل د رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له ګڼې ګونې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنګ ولاړ و. د پولیسو مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
ـښاغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:
ـدوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لیږلي دي.
ارسن لوپن حیران شو:
ـڅه وخت؟
ـلږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شي ترې تښتېدلای.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:
ـفکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛ هغه هم پر بایسکلو.
ـولې؟
ـدا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.
د پولیسو مشر وخندل:
ـزموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته به یې ونیسو.
ـفکر نه کوم.
ـپروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.
ارسن لوپن وویل:
ـداسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
ـته له کومه پوهېږې؟
ـپه کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
ـشک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
ـدوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ما ته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډۍ د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
ـښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومیږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
ـموسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګرځندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته!!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
ـ د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستي په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
ـ تر هغه ځایه څومره لار ده؟

ـ درویشت کیلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ درویشت کیلو متره او نولس دقیقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ یو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بېړه یې ټولې کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رییس راغی، دوو پولیسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رییس یوې خبرې نهیلي کړل؛ هغه د رېل د یوه کارکونکې له خولې ورته وویل چې د رېل تر درېدو مخکې یوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چیغه کړه!
ـ غله د پولیسو موټر لیدلی و.
د سټېشن رییس وویل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شې، د غله پلونه به په اسانۍ سره وموموئ.
خبره یې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن یوه پولیس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر یې چیغه کړه، ارسن لوپن او بل پولیس منډه ور واخیسته؛ لومړي پولیس په ستړې سا وویل:
ـ هلته وګورئ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژی، تر دېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یواځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دابنتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول! تاسو کیڼ لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی، خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ، کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانی، ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

ـسم نه وايم؟
غله وويل:
ـسم وايې.
غل يې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره يې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس يې ونيو؛ زنګون يې د غله تښي ته سيخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ويې ويل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوې!
غل يې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جيبونه ولټول؛ هرڅه يې ترې يو وړل؛ د غله له جېبه يې د هغه د دياداښت کتابچه را وايسته، څو پاڼې يې واړولې، ناڅاپه يې له خولې راوتل:
ـپير اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې ميرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې يې يوازې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځير شو، ويې ويل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وايسېد.
وروسته يې په يوه واړه کاغذ کې وليکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پوليسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره يې د دې مشهور قاتل په نيولو کې مرسته وکړه.
ليک او پيسې يې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه يې را واخيسته؛ هوايي ډز يې وکړ؛ له ځان سره يې ويل:
ـد ډز په اورېدو سره به پوليس راشي او دا قاتل به خپله سزا ووينې.

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپانه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپانه کې ولوستل:

_تېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانګلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې ببرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو ؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښنه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزيري ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيري ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېښد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښنه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره !

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای